

The background of the cover is a dark, atmospheric illustration. It features gnarled, thorny tree branches in shades of brown and black. A bright, ethereal blue light emanates from a point where two branches meet, with glowing particles floating around it. A large, weathered hand with long, dark, claw-like fingers reaches down from the top right towards the light source. The overall mood is mysterious and magical.

NELA MIČKOVÁ

TRHLINY
V KAMENI

● — pointa

Trhliny v kameni

Vyšlo také v tištěné verzi

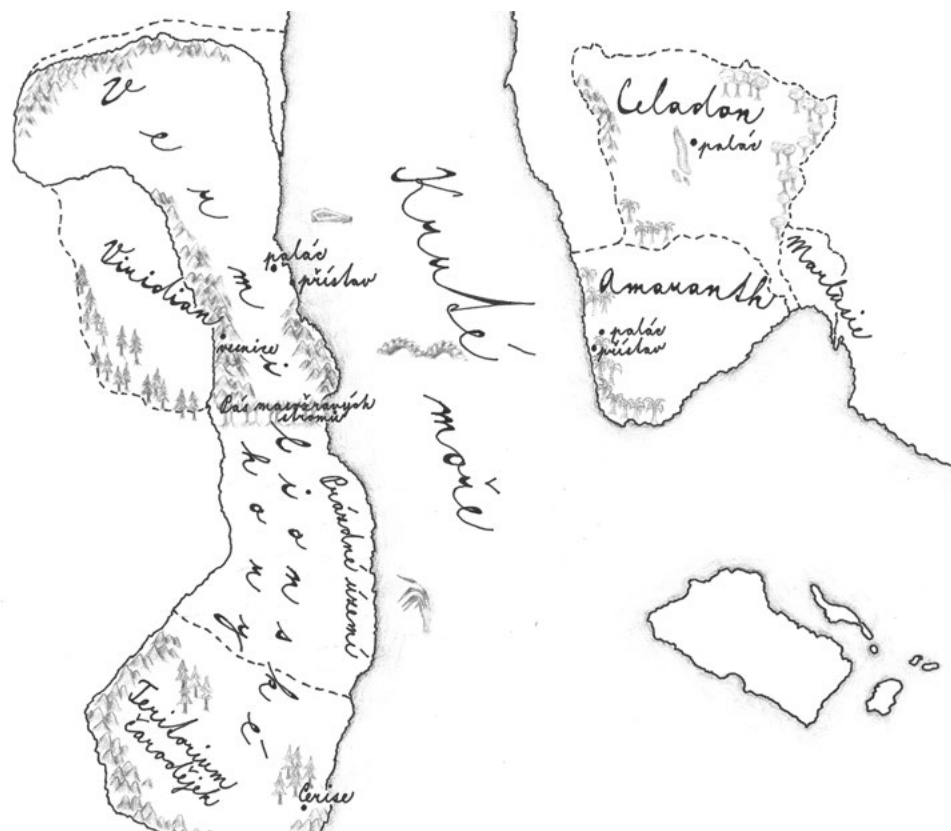
Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Nela Mičková
Trhliny v kameni – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Skála

domky
podhradních

hlavní
brána

palác

dunel
k pobřeží

přílesek

Trhliny v kameni

TRHLINY V KAMENI

NEĽA MIČKOVÁ

● ■ **pointa**

*Mým oběma dědečkům, kteří mi odjakživa fandili
více, než kdy dovedli slovy vyjádřit, a mým oběma
babičkám za jejich nezapomenutelnou touhu
vyslechnout si každý můj příběh*

ČÁST PRVNÍ

Trhliny v minulosti

KAPITOLA 1

*Na zatažené obloze se temná silueta snáší,
ptáček letí, zuby cvaknou, krev v korálky se sráží*

Velitel královských lovců si za poslední tři měsíce téměř neodpočinul, přestože by si to zasloužil. Všichni obyvatelé království by si to zasloužili. Po desetiletí kruté vlády jejich bývalého krále si nepřáli nic než svobodu. A když tu svobodu dostali, chtěli klid. Avšak ten jim nebyl přán. Kamenná klec kolem nich sice zmizela, šibenice byla rozložena a poddané do tváří hrálo teplo slunečních paprsků. Ale brány? Ty byly střeženy více než kdy předtím. Skála možná bývala vězením. Možná její obyvatele oddělovala od života tam venku, jenže je taky chránila před nebezpečím zvenčí. A nestvůry Vermilionských hor nikam nezmizely.

Právě naopak, čím dál více stvoření zjišťovalo, že jim nic nebrání ve vstupu do království, další a další potvory zkoušely proniknout za brány. Dříve by nenarazily na nic než kámen, teď však cítily teplo lidských těl, slyšely proudění krve v jejich žilách. Tolik potravy na jednom místě bylo dokonalým lákadlem pro krvežíznivé obludy.

Královna Morgane musela založit speciální odnož královské armády, takovou, kterou izolované království nikdy dříve nepotřebovalo – ostatní je nazývali lovci. Jednalo se o lidi s bystrým zrakem, citlivým sluchem a přesnými pohyby. Lidi, kteří nebudou čekat, až si pro ně temnota přijde, ale ti, kdo do ní vstoupí první.

Koneckonců, byly to zdi Skály a králova autorita, co udržovalo království v bezpečí – a teď neměli ani jedno.

Finn už se ani neobtěžoval pokusit usnout. Věděl, že by ho akorát někdo zase vytáhl z postele a vedl doprostřed černé noci. Proto radši stál připravený před královskými branami a pozoroval oblohu. Díval se na hvězdy a přemýšlel, jak daleko jsou. Obloha nebyla jasná, skrz šedivá mračna se jen občas zatřpytila zářivá tečka. Upíral pohled do oblak, v očích obezřetnost, jako by čekal, že z těch mraků každou chvíli vyletí nějaká příšera. Byl připravený na temnou siluetu na obloze, na pár hrozivých křídel snášejících se níže a níže. Jak tak pozoroval jeden z mraků, zdálo se mu, jako by se jeho tvar začal měnit. Jeden konec se ohýbal k tomu druhému, mlha se protahovala do několika drobných výběžků. Mrakem zrovna proletěl malý ptáček, přesně ve chvíli, kdy drakovy ostré zuby scvakly.

„Pane,“ oslovil ho někdo. Finn se s trhnutím probudil ze své představitosti. Setkal se s unaveným pohledem jednoho ze svých lovců. Moc dobře tenhle Cormacův pohled znal – nebyl lítostivý. Ani vyděšený. Prostě unavený. Další příšera před branami království nebyla nic neobvyklého. Stejně tak mrtvá těla.

„Ano, Cormacu?“ Ta otázka mu připadala zbytečná. Co jiného by mu mohl sdělit než...

„Další potvory, pane.“ Finn se pořádně nadechl čerstvého vzduchu, než vykročil směrem k bráně.

...

Finn si pořád nemohl zvyknout na oslovení „pane“. Byly to už tři měsíce, co z něj Morgane udělala nejvyššího královského lovce, přesto mu to pořád bylo proti srsti. Zaprvé byl mladší než většina ostatních lovců, zadruhé byli všichni vznešenějšího původu než on. Připadal si jako podvodník. Byl jen obyčejný chudý stolař, a královská stráž před ním klopila hlavy a málem padala na

kolena. Ani by to tak neřešil, kdyby byly projevy jejich úcty upřímné. Jenže nebyly. Viděl na nich, jak se většině hnusí se před ním klanět, jak se na něj ve skutečnosti dívají skrz prsty. Jeho pravá ruka Cormac byl stoprocentně jedním z těch lidí. I teď, když za ním Finn kráčet skrz bránu hlouběji do lesa a tíha vzduchu kolem ho dusila, všímal si napětí v Cormacových širokých ramenou.

„Kolik mrtvých?“ zeptal se Finn odměřeněji, než zamýšlel.

„Dva. Vypadá to na nevydařené rande.“ Jakmile došli mezi blízké stromy, Finn pochopil. Na zemi se kroutila dvě tragicky mladá těla – chlapec a dívka. Jestli bylo jejich oblečení rozhalené už před útokem nestvůry, nešlo poznat, těla byla rozcupovaná stejně jako oděvy. Krev z chlapcovy rozbité lebky stékala do jeho světlých vlasů, končetiny se mu kroutily do nepřirozených směrů. Na rozdíl od dívky vypadal, jako by se rval o život. Na dívčině těle nebyla viditelná žádná zranění, ale tváře obou obětí... Jako by někdo vysál barvu z jejich obličejů. Černé žilky se rozpínaly po šedivých tvářích, zdálo se, že vybíhají z vytržestných očí. Chlapec ležel kousek před dívkou. Zřejmě ji bránil a přišera ho musela rozlámat, aby se dostala k dívce. Finna na tom výjevu něco neobyčejně zasáhlo. Nebylo to jako každá jiná mrtvola, kterou viděl. K tomuhle mrtvému chlapci pociťoval sympatie. Taky by ho totiž museli rozlámat, aby je pustil k Morgane. Dokud by jediná končetina byla na svém místě, bojoval by pro ni.

„Tohle jsme ještě neviděli,“ ozval se lovec stojící poblíž těl. Ano, ty tváře – Finn tohle taky ještě neviděl. Muselo jít o nový druh obludy.

„Vypadá to, jako by z nich někdo vysál život,“ promluvil někdo další.

„To musela být hnusná smrt,“ řekl třetí.

„A dlouhá,“ dodal čtvrtý.

Finn se z toho otrásl. Dřepł si k chlapci a pohladil ho po studené tváři.

„Je zvláštní, že je nikdo nesháněl. Žádná vyděšená maminka za mnou dnes nepřiběhla.“

„Třeba si myslí, že jsou prostě někde zalezlí a užívají si spolu,“ napadlo pátého.

Finn si povzdechł. Dalšími rodičům bude muset oznámit smrt jejich dětí. Kolikrát už se díval do zničených tváří matek a otců, jejichž děti si šly hrát do lesa a nevrátily se?

„Dovezte je za brány,“ přikázal unaveně nejvyšší lovec.

Dva z lovců vytáhli pytel a lano a vykročili k obětem. Vtom se ozval hrůzostrašný zvuk. Něco mezi hadím syčením a křikem ženy, jejímuž muži právě podřízłi hrdlo před jejíma očima. Vzduchem něco prosvištělo, mihlo se po zemi a srazilo jednoho z lovců s lanem na zem. Lovec se do provazu nešikovně zamotal, takže když monstrum popadlo lano do svých pařátů a vystřelilo k nebi, lovce na něm oběsilo. A pak zmizelo – neuvěřitelně rychle a hladce, nebylo vidět nic než okřídlený stín s ostrými drápy. Všichni přítomní muži popadli své kuše, připraveni na další nestvůřin útok. Jenže stvůra se zdála být rychlejší než samotná střela.

Finn mířł do hluboké tmy. Oči měl lehce přimhouřené, uši nastražené, ale ani jeho lovecký sluch nestačil. Nečekal to. Něco mu podrazilo nohy. Finn sebou praštil na zem a narazil si záda, zbraň však nepustil. Než se stihł zvednout, přistála nad ním nestvůra a přišpendlila ho k zemi. Mohł tak vidět její hlavu bez očí, tři řady odporných zubů ostrých jako břitva i zkrabatělou našedlou kůži připomínající měsíce starou rozkládající se mrtvolu. Finn vystřelil, jenže už bylo pozdě. Nestvůra ránu předvídala a opět se vrhla do vzduchu. Znovu zasyčela, ten zvuk předcházel každému jejímu útoku. Vše bylo tak rychlé, Finn se ani nestihł zvednout a netvor už věznil Cormaca. Smradlavé sliny kapaly Cormacovi do tváře, jak nestvůra otevřela ústa.

Vzduch kolem se rozvlnil. Cormacovy oči se rozšířily, ústa se mu rozevřela v neslyšném výkřiku. Finn nic takového ještě neviděl – skoro jako by do sebe ta potvora vsávala Cormacův život. Jeho tvář začala šednout –

Nejvyšší lovec neváhal a vystřelil na příšeru. Šíp trefil její trup, avšak s příšerou to ani nehnulo. Černé žilky se na Cormacově tváři vykreslovaly čím dál víc. Finn vystřelil znovu. Opět se netrefil do slabého místa, na to byl moc vyděšený. Ruce se mu lehce třáslly. Zaryl chodidla do hlíny pod sebou a hluboce se nadechl. Soustředil se na netvorovo ucho, které se děsivě podobalo lidskému. Vnímál, jak ho chladný vánek hladí po tváři. Cítil vůni noci spolu se shnilým pachem nestvůry. Vzpomněl si na své sourozence. Na Oliho. Na srnku, již pro něj lovil. Tohle nebylo v ničem jiné. Jen další kořist.

Představoval si, že se před ním pase obyčejná srnka. S opatrným výdechem vystřelil. Šíp proletěl příšeře uchem skrz naskrz a prorazil jí hlavu. Obluda pronikavě zařvala a její křik neskončil, dokud nepadla k zemi.

Vyděšený Cormac se mohl konečně nadechnout. Dva lovci k němu přiběhli a pomohli mu sednout si. Barva se mu však do obličeje nevracela. Černé žilky jen trochu vybledly, ale stále pokrývaly jeho kůži. Vytřeštěnýma očima se podíval na děsivě klidně vypadajícího Finna. Jen tam tak stál, kuši v ruce, obličej naprosto prázdný, postoj vzpřímený. Oči nespouštěl z ohavného těla příšery.

„Já...“ sípal Cormac, najednou se v jeho očích zaleskl respekt. „Děkuji.“ Na víc mu dech nestačil. „Pane,“ dodal spěšně. Finn se nečitelně zadíval do Cormacovy tváře. Neodpověděl mu. Místo toho přelétl pohledem po všech svých lovcích.

„Tak to vypadá, že máme další stvoření na zapsání. Nějaké nápady na název?“ nadhodil po chvíli ticha.

...

Morgane netrpělivě pochodovala po trůnním sálu. Finn se téměř každou noc vytrácel do temnot lesa a ona kvůli tomu nemohla spát. Nedokázala zavřít oči, když věděla, že se její Finn dost možná potýká s krvelačnými nestvůrami, riskuje svůj život, uklízí mrtvá těla a vyjadřuje soustrast raněným rodinám. Od pádu Skály se situace opravdu jen zhoršovala. Zdálo se, že nechráněné království vábilo stvůry Vermilionských hor, i takové, o kterých Morgane nikdy dříve neslyšela. Kde se všechny ty obludy vzaly, bylo záhadou. Morgane si někdy zoufale namlouvala, že je na království nějakým způsobem přivolal její otec jako pomstu, aby ji utvrdil v tom, co jí celý život vtloukal do hlavy – že je bez něj nic a že král má vždycky pravdu. Minimálně to druhé tvrzení nemohla popřít. Král ji varoval, upozornil ji na hrůzy, jež budou následovat po zničení Skály. A co se prvního tvrzení týče... I tomu každým dnem věřila více a více.

Blyštivé onyxové dveře do sálu se otevřely a dovnitř vešel vzpřímenou sebejistou chůzí nejvyšší královský lovec. Vlasy měl rozčuchané víc než obvykle a obličej a ruce měl špinavé. Jakmile se jeho oříškový pohled setkal s královským limetkovo-zlatým, jeho tvář roztála. Polkl, když ji uviděl. Byla unavená. Ustaraná. Přetížená. Cítil se provinile, protože věděl, že za její starosti může zčásti on a jeho noční lovy. Nespouštěl z ní pohled po celou cestu přes sál. Stále byla tak nádherná jako v první společně strávené dny. Jenže teď se na ni mohl dívat bez výčitek, nikdo mu nic nezakazoval. Hlavně ona ne. A tu možnost se snažil si užívat každou chvíli.

Pohládl ji po hebkých vlasech a políbil ji na čelo.

„Proč nespíš? Měla bys odpočívat aspoň v noci, přes den se nezastavíš,“ káral ji jemným tónem.

„Jak mám spát, když nevím, jestli tě náhodou nějaká příšera nenabodla na rohy?“ odvětila kousavě. Zapřela se o Finna těsněji a rukama ho objala kolem krku. Prsty mu jemně přejížděla po týle.

„Nic mi není,“ ujistil ji šeptem a dotkl se čelem jejího. Morgane zavřela oči, nesmírně vděčná za to, že ho může držet v náručí, živého. V tu chvíli nebyla královna Viridianu, nebyla urozená dáma, dcera krutého krále. V ten moment byla prostě jenom Morgane. Ta Morgane, co prochodila Vermilionské hory v příliš velkém pánském oblečení, s chudým drzým lovcem po boku. Žádné povinnosti. Žádná hra na dámu. Žádné způsoby. Jen snaha o přežití a potyčky s Finnem. Samotnou ji děsilo, že se k tomuhle životu čím dál častěji vracela ve vzpomínkách. Když už se cítila neúnosně přetíženě, představovala si, že sedí s Finnem na prahu chaloupky v jejich vesnici, opírá mu hlavu o rameno a pozoruje veselé vesnické děti, jak si venku hrají. Jen jedna věc by jí v tomhle životě chyběla – její bratr Gabriel. A jeho ztráta představovala příliš velkou cenu, kterou by nehodlala zaplatit.

„Co se stalo tentokrát?“ zeptala se Morgane.

„Běž spát,“ zašeptal Finn místo odpovědi a lehce se otřel nosem o její.

„Finnigane, jako tvoje královna ti nařizují, abys mi sdělil, co se stalo.“

Potlačil úsměv. Oslovení „Finnigan“ nesnášel, ale z Morganiných úst to znělo spíš laškovně a tak... láskyplně. Říkala mu tak vždycky, když se zlobila, ale zároveň tak svým vlastním způsobem dávala najevo hlubokou lásku. Z jejích úst to jméno znělo jako volání domů.

„Nebo snad neposlechněš svoje Veličenstvo?“ pošádila ho, a přestože měl zavřené oči, cítil, jak se její svůdné rty roztáhly do úsměvu.

„To bych si nikdy nedovolil, Vaše nejjasnější Jasnosti.“ Oba se zachvěli smíchy. Pak si však Finn povzdechl a nasadil vážný tón: „Dva mrtví.“

Morgane otevřela oči a spustila ruce podél těla. Dva její poddaní. Dva nevinní lidé, které by měla umět ochránit.

„Měla bych zpřísnit noční ochranu východu z království, nasadit více stráží, aby nikdo neproklouzl –“

„Stráží bylo dost. Děti nikdo nezastaví, když si něco usmyslí,“ přerušil ji Finn. Děti. „Musela bys tu všechny zavřít jako do vězení. A stejně by bylo jen otázkou času, kdy se monstra dostanou přes veškeré ochrany a přijdou si pro oběti za brány království.“

„Tak to udělám. Zavřu to tady.“

„Morgane, přesně proti tomu jsi léta bojovala. Lidé by se bouřili –“

„Aspoň by byli naživu. Potřebujeme pomoci, Finne. Musíme ty nestvůry zlikvidovat, jinak náš lid nikdy nebude svobodný. Mohla bych požádat o pomoc Východní země...“

„Běž spát, Morgane,“ zastavil ji klidně. „Vyčerpaná nikomu nepomůžeš. Tvůj lid potřebuje, abys byla v pořádku. Já potřebuju, abys byla v pořádku.“

„Ale –“

„Prosím.“ Naklonil se k ní blíž a zastrčil jí pramínek tmavých vlasů za ucho. „Vyřešíme to zítra. Teď si jdi odpočinout. Za chvíli přijdu.“

Natáhla se po jeho obličej, ale to už ucouvl a pádil ven do temnoty. Její ruce uchopily jen vzduch.

...

Za chvíli. To určitě. Morgane připadalo, že se Finn nevrací už hodiny. Ležela sama v ohromné měkké posteli s pomněnkovými nebesy a přemýšlela nad svou současnou situací. Napadlo ji, že by zašla za svým dvojčetem

Gabrielem a schovala se k němu pod peřinu, ale neudělala to. Musela se soustředit. Mohla by se spojit se Sibelle, stávající královnou Vermilionských čarodějnic, a vyjednat s čarodějkami nějakou smlouvu, aby vytvořily ochrannou stěnu i kolem království, jako to udělaly ve Finnově vesnici. Ale tím by svůj lid jen zavřela do další klece. Nemohli se schovávat věčně. Dříve nebo později by si nestvůry prodrápaly cestu dovnitř.

Cvaknutí kliky jí oznámilo Finnův příchod. Tak moc toužila cítit teplo jeho objetí, že málem vyskočila z postele, ale zároveň trucovala a jasně to dala najevo tím, že se k Finnově prázdnému místu otočila zády. Lovci ještě trvalo, než si opláchl obličej a ruce, vysoukal se z těžkého koženého oblečení a hodil na sebe volnou rozhalenou košili a pohodlné kalhoty. Morgane to připadalo jako věčnost, než za ní dopadla tíha jeho těla, než ucítila jeho teplou paži kolem svého pasu. Teď byla v bezpečí. Teď mohla klidně dýchat a možná i usnout.

Finnovy měkké rty ji něžně políbily na krku. Morgane se z toho místa do těla rozneslo teplo a klid. Myslel si, že královna spí, nebo věděl, že jen truceje a moc dobře si jeho přítomnost uvědomuje?

„Říkal jsem ti, ať jdeš spát,“ zamumlal jí do prohlubně mezi krkem a klíční kostí. Tělem se jí roznesla další vlna, tentokrát intenzivnější a prudší – chtíč a rozkoš.

„Jestli chceš, abych usnula, tak mi to moc neulehčuj.“ Jeho tichý smích jí vibroval na kůži. Do háje se spánkem. Přetočila se na druhý bok a skončila s obličejem tak blízko od Finnova, že stačilo jen cuknout, a políbila by ho. Avšak zarazil ji jeho posmutnělý pohled, kterým si prohlížel její tvář.

„Děje se něco?“

„Omlouvám se, že tu pro tebe nejsem tolik, jak bys potřebovala.“ Zamrkal a Morgane se zdálo, že se mu snad zaleskly oči.

„O čem to, prosím tě, mluvíš?“

„Vidím, že je toho moc. Oba toho máme moc. Mrzí mě, že ti víc nestojím po boku...“

Umlčela ho polibkem. Ano, oba měli práce nad hlavu a téměř jim nezbyval čas na toho druhého. A ano, přála by si mít ho u sebe. Tolikrát za den toužila prostě opřít hlavu o jeho rameno, obejmout ho nebo jen stisknout jeho ruku, ale nemohla, protože byl pryč z jejího dosahu. Ale to nebyla Finnova chyba. Mohla za to situace, do které se království dostalo.

„Ticho už,“ zamumlala mu do úst a přehoupla se nad něj. Nepokoušel se jí odmlouvat, ne když se její hebké rty tiskly na jeho a její výrazná vůně ho obklopovala. Ne když mu její dlouhé prsty rozhalily košili, hladily ho po krku a pokračovaly níž a níž, přes klíční kost, na pevnou hrud'...

Vydechl, prudce se nadzvedl a ne příliš trpělivě ji shodil pod sebe. Jistě, byl k smrti unavený. Byl přehlcný, frustrovaný z té hordy lidí, kterým pravidelně vyjadřuje upřímnou soustrast, vyděšený z nových nestvůr, a především se bál o lidi, na kterých mu záleželo. Celý den si nepřál nic jiného, než padnout do postele a usnout jako špaček. Ale teď nehodlal jít spát. Ne když viděl překrásnou tvář svojí královny, svojí Morgane, zlaté jiskřičky v jejích limetkových očích. Jeho bláznivě bušící srdce by mu to ani nedovolilo. Zabořil tvář do jejího krku. Potom ještě dlouho neusnul.

...

Princ Gabriel spěšně procházel narůžovělými mramorovými chodbami a ještě si upravoval limetkově zelený frak se zlatými nitkami připomínajícími propletené rostlinné stonky. Zapomněl si hlídat čas při schůzce s Gwenaelle a šel pozdě na každodenní ranní poradu. Na poradě předávala královská lovecká jednotka informace z předešlého dne a řešily se následující kroky. Sám Gabriel si tam sice většinu času připadal naprosto k ničemu, ale aspoň chtěl být sestře po boku. Ukonejšit ji důvěrným pohledem nebo ji obejmout kolem ramen, když vycítil, že to potřebuje. Na jednu stranu zaznamenal jakýsi osten rozhořčení nad Finnem za to, že královně tuhle podporu neposkytuje on, na druhou stranu mu vlastně byl vděčný, že mu nechal alespoň nějakou roli v sestřině životě.

Dva strážní mu otevřeli dveře do rudě zdobeného salónu, kde se porada obvykle konala. Před tím se mu hluboce uklonili, což se za dob krutovlády jeho otce nestávalo. Jeho otec zařídil, aby byl jeho syn pouhým vzduchem.

Na prince se upřelo pět párů očí. Přímo naproti němu stála Morgane, oblečená v honosných šatech barvy čerstvého jehličí. Po ramena krátké vlasy měla natočené do upravených vlnek a načechrané, koruna chyběla. Při běžných záležitostech ji moc nenosila, už jen proto, že celý den někde pobíhala a nad něčím skláněla hlavu.

Po její pravici se o kulatý stůl opíral Reimdale. Králova nepřítomnost mu velice prospívala, stávající královna se o něj dobře starala s ohledem na jeho věk a zdraví. Taký oblečení si vybíral okázaleji. Možná k tomu přispěl i fakt, že svým nejbližším prozradil svou pravou totožnost, totiž že je několikanásobným pravnukem právoplatného krále viridiánského trůnu Fedora, a tak nechtěl chodit oblékaný jako otrhaný učitel boje žijící v podzemí paláce. Svůj

reimdalovský styl, který na něm Morgane tak milovala, naštěstí nezhodil, jen ho trochu zvelebil. Bledou vytahanou košili vyměnil za sametovou tmavozelené barvy – symbolické barvy Viridianu – a ladil tak hezky ke královně. Pásek se sponou po předcích si ponechal, avšak ošuntělé kalhoty nahradily hnědé z pevnějšího a příjemnějšího materiálu a jeho černé kožené boty se nezvykle leskly. Dlouhé šedivé vlasy nosil stažené v nízkém drdolu, ze kterého mu vypadávalo několik pramínků. Hůl povětšinou nechával ve svých nově přidělených komnatách; buď se mu nemocná noha zlepšila, nebo jen nechtěl své potíže dávat najevo ostatním. Stále pružnou kůži měl lehce opálenou sluncem a jeho okrové oči se zdály plné života o něco víc, než jak byl Gabriel zvyklý. Pochopitelně se musel cítit mnohem šťastnější, když ho nikdo nevěznil v kobce pod zemí.

Po královnině levici stál Finn ve svém černém koženém oděvu, oštěpy mu držely na zádech překřížené do X. Za poslední měsíce si zvykl své zbraně neodkládat, protože o životech poddaných tam venku mohly rozhodovat vteřiny... Gabriel si všiml, že má pouzdra na kalhotách i kabátci naplněné všemožnými noži a dýkami. Kdyby ho princ neznal, rozhodně by se ho bál. Nejvyšší královský lovec totiž vypadal jako ztělesněná smrt.

Kruh spojovali dva další lovci – příliš hranatý Cormac a štíhlý David s dětskými rysy.

„Omlouvám se za zpoždění,“ promluvil Gabriel a zařadil se do kruhu mezi Reimdala a Davida. Jeho sestra si ho změřila podezíravým pohledem, poznala, že je s ním něco v nepořádku. Ale svoje milostné rozepře teď řešit nehodlal.

„O čem se jedná?“

Morgane kývla hlavou na Finna, čímž mu dala povolení k mluvení.

„Včera v noci jsme objevili novou příšeru – tedy spíš ona objevila nás. Něco takového jsme ještě neviděli. Byla okřídlená, což výrazně ohrožuje naše bezpečí, pozemská obrana ji nezastaví. A taky má...“ Popadl dech, jako by pro něj bylo těžké to vyslovit nahlas, a jeho pohled se setkal s princovým, načež zatěkal k lovcí Cormacovi. „Má takovou zvláštní schopnost. Oběti byly vysáté.“

Gabrielovi zamrzla krev v žilách. Pohlédl na Cormaca po Finnově boku a až teď si všiml nepřirozeného našedlého odstínu jeho kůže, tmavých tenkých žilek vykreslujících na jeho tváři mapky... Vytratí se někdy, nebo mu zůstanou navždy? Bože, jak nenáviděl všemožné potvory! Jak nenáviděl násilí! Proč nemohl žít někde u moře, obklopený živoucími stromy a svobodnými lidmi?

„Vysáté? Jako že jim vysáli krev?“ zeptal se Gabriel roztrášeným hlasem.

„Ne,“ odpověděl mu Finn, „vysáli z nich život. Jejich kůže byla zešedivělá, těla podivně lehká. Jako by z nich stvůry odstranily váhu jejich duše, nebo prostě toho, co je uvnitř nás všech.“ Morgane jen prázdně koukala před sebe, ta myšlenka ji z nějakého důvodu zasáhla. Měla vůbec duši? Po letech lhostejného chladného chování, svádění mužů; poté, co zavraždila vlastního otce? Vzpomínka na krále ji bolestivě udeřila. Na zrazený pohled v jeho oku, když mu vrazila nůž do srdce. Na cáry, které z něj udělalo kouzlo čarodějnic, jimž pomáhala ona sama. Na prach, jenž z něj zbyl.

Gabrielovi neušel ztracený výraz jeho sestry, a tak přestal plně vnímat rozhovor kolem. *Mluv se mnou*, chtěl ji pobídnout. Ale ona si ho vůbec nevšímala.

„Královna se dnes spojí s Vermilionskými čarodějkami,“ slyšel promluvit Reimdala, který se chopil slova bez vyzvání. Celý Reimdale. „Uvidíme, co s tím dokážou udělat ony. Pokud nic, pak budeme hledat pomoc u Východních zemí – ať už vojenskou podporu, nebo exil pro obyvatele Viridianu. Koneckonců, náš počet se pohybuje ve stovkách, v případě nouze by neměl být problém požádat o útočiště v cizí zemi, dokud se nějak nevyřeší oblast Vermilionských hor. Amaranth je náš dlouholetý partner, co se týče zásobování bývalé Skály, a Viridian jim za to platí slušné peníze. Nemyslím si, že by nás jen tak odmítli. Navíc v blízké době by se novým králem Amaranthu mohl stát princ Edwen, a ten má velmi vřelé vztahy s naší královnou.“

„Neopustíme náš domov,“ vložila se do toho královna.

„Mohl by to pro nás být nový začátek,“ hájil svůj návrh Reimdale.

„Řekla jsem, že *neopustíme* náš domov.“

Nikdo jiný se k nápadu nevyjádřil. Cormac s Davidem byli z naprosto nového prostředí také spíše vyděšení než nadšení, koneckonců oni ani několik generací před nimi nikdy neopustili území bývalé Skály a lidé měli obecně z neznámého strach. A Finn by nedokázal nechat svou rodnou vesnici za sebou. Navíc by museli úspěšně přelout Kruté moře. Ojedinělým lodím sice hrozí nebezpečí, ale dokážou překonat ty bouřlivé vody. Zato stovky lidí... Obludy by se u nich nahromadily jako hladoví žraloci.

„Pro teď přísně zakazují průchod branami království. Do odvolání,“ rozhodla královna Morgane se sebejistě vztyčenou bradou. Finn její ledový neoblomný tón tiše obdivoval. Zákaz pochopitelně neplatil pro lovce. „A ihned se pokusím vymyslet, jak kontaktovat královnu čarodějek.“ Čarodějky sice slíbily, že budou království zpovzdálí bránit, v čemž jim Morgane důvěřovala,

ale Vermilionské čarodějnice nejsou vidět, pokud nechtějí být viděny. A Morgane neměla ponětí, kde by se mohla Sibelle nebo některá z jejích pobočnic momentálně nacházet. A dopisy čarodějky asi nepřijímaly...

„Nechte nás o samotě, potřebuji si promluvit se svým bratrem,“ propustila královna ostatní přítomné. Krátce stiskla Finnovi ruku a svému učiteli věnovala lehké pousmání, což byl v jejím případě neobvyklý projev hluboké lásky. Cormac s Davidem se uklonili a odkráčeli ven z místnosti spolu s dalšími dvěma muži.

Gabriel pocítil nervozitu. O čem s ním chtěla jeho sestra teď mluvit? Nezdálo se, že by měla náladu na pozitivní konverzaci.

„Proč jsi se mnou chtěla mluvit?“ Podívala se mu do očí, do svých vlastních očí, a její obličej roztál vroucí něhou. Skoro se mu z toho výjevu chtělo brečet.

„Chtěla jsem jen vědět, jak se máš.“ Obešla kulatý stůl, postavila se vedle něj a vzala ho za ruku.

„Moc spolu poslední dobou nemluvíme a já vím, že je to pro tebe těžké. A nemám o tebe strach, protože bys nebyl silný, ale... Nejsi válečník. Tenhle způsob života tě musí ubíjet, ta omezení, úmrtí, strach o život...“ Gabriel stiskl její ruku tak silně, až ji to zabolelo.

„Za našeho otce tu bylo omezení nespočetně víc. Byl jsem zvyklý nepoznat svit slunce, stejně jako všichni ostatní tady. Věř, že to, co ty vidíš jako omezení, je nic proti vězení, na které byli obyvatelé Skály zvyklí. A úmrtí? Za našeho otce jsem jich zažil víc – neustálé popravy, výslechy... A strach o život?“ Pobaveně si odfrkl. „Morgane, *celý život* jsem se bál. Bál jsem se *jeho*, bál jsem se *o tebe*. To skutečné monstrum zemřelo. A jako někdo, kdo žil v jeho blízkosti od narození, se monster zvenčí nebojím zdaleka tolik, jako jsem se bál jeho.“

Morgane neměla slov. Nikdy bratra neslyšela takhle se otevřít, neznala jeho pocity ohledně otce, vlastně ani nevěděla, jak se vypořádal s otcovou výchovou. S jejich dětstvím. Oba se báli. Oba v jeho přítomnosti mlčeli. A pokud přítomen nebyl, pak byli jen vděční, že mají jeden druhého, a o králi se vůbec nebavili. Nikdy. *Monster zvenčí se nebojím zdaleka tolik, jako jsem se bál jeho.* Vždycky věděla, že Gabriel krále nenávidí a chce z království utéct... Ale že se celý život trápil až tak hluboce, že byl také jen ustrašené dítě, vyděšené z vlastního otce stejně jako ona... To si nikdy neuvědomila.

„Gabrieli –“

„Ale to není nic proti tomu, co sis vytrpěla ty. Mě nebil, na to se o mě dostatečně nezajímal. Ale tebe...“ Odmlčel se a upřeně si prohlížel její tvář, jako by viděl jizvy v jejím nitru. „Po celý tvůj život se věnoval tomu, aby v tobě zlomil jakýkoli projev lásky. Nutil tě být něčím, co jsi nenáviděla. A já... Já ho nedokázal zastavit.“ Princovy oči se zaleskly.

„Gabrieli, byl jsi jen dítě – nemohl jsi nic dělat.“ Princova tvář se stáhla smutkem. Pevně svou sestru objal a ona mu stisk opětovala. Na rameni ucítila vlhkost. Její bratr plakal. Nevěděla, co říct nebo udělat. Neuměla utěšovat lidi.

„Nikdy to nebyla tvoje chyba,“ ujistila ho aspoň. Vtom se otevřely dveře do salónu a v nich stála Helene, služebná ve středním věku, která se o dvojčata starala už od jejich narození. V ruce držela dopis a zamávala s ním na královnu.

„Vaše Výsosti,“ uklonila se, „přináším dopis od prince Edwena z Amaranthu.“ Pak si všimla Gabriela schovávajícího tvář do sestřina ramene a váhavě o krok ucouvla.

„Děje se něco? Mám jít pryč?“

„Nech ten dopis na stole,“ přikázala jí Morgane. Služebná přikývla, ustaraným pohledem se po sourozencích naposledy ohlédla a vykráčela z místnosti. Jakmile

se za ní zabouchly dveře, Gabriel sestru pustil, aby jí dal prostor vzít si dopis. Rukávem si otřel vlhké tváře.

Královna otevřela krémovou obálku s rudou voskovou pečeti Amaranthu. Vytáhla psaní a začala číst. Byla to pozvánka na korunovaci. Jmenovitě pro královnu Viridianu a jejího bratra. Bohužel, Finn pozván nebyl. Pochopitelně, na královském dvoře by se šuškal, co na tak vznešené akci dělá chudý lovec. Ale fakt, že by měla kamkoli vycestovat bez Finna, jí trhal srdce.

„Edwen bude korunován na krále,“ oznámila bratrovi, pyšná na svého přítele. Korunní princ Edwen, následník amaranthského trůnu a dlouholetý přítel dvojčat, vždy dostál svého slova, a přestože ho vyšší společnost odsuzovala pro jeho výstřední charakter a nedostatečně hezký vzhled, zůstal sám sebou. Bude skvělý král. Nadpřirozeně chytrý. Spravedlivý. Vzorem pro poddané.

„Opravdu? To znamená, že Edwen konečně potkal tu pravou!“ rozzářil se Gabriel. Morgane to ani nedošlo, ale... Je pravda, že stávající král stanovil jako podmínku synovy korunovace sňatek. Jenže prince Edwena vznešené dámy nechtěly, ať už pro jeho drobný vzrůst, dětský obličej, nebo hlasitou a nedostatečně způsobnou mluvu. Chudák Edwen se tím celá léta trápil, avšak teď to vypadalo, že si konečně našel někoho, kdo si ho zamiloval takového, jaký je. A to si Edwen zasloužil.

„Kdy se korunovace koná?“

„Desátý den od úplňku.“ Čtyři až pět dní cesty přes moře, stejně času potřebovali oni. Tudíž měli jeden až dva dny rezervu.

„Tak to bychom měli začít chystat loď!“ Princ Gabriel doslova zářil radostí. Nejenže to svému příteli přál, taky získal záminku, proč poprvé za celý svůj život opustit království. Uvidět moře. Písek a palmy, o kterých mu přátelé z Amaranthu vyprávěli.

„Dobře, někoho s tebou pošlu.“ Gabriel se prudce zarazil.

„Moment – jak jako *,někoho s tebou pošlu’*? Vždyť jedeš se mnou.“

„Nemůžu. Kdo se postará o království?“ *Kdo se postará o Finna?*

„Reimdale to zvládne lépe než bravurně,“ vyhrkl princ okamžitě. Nechtěl zažít první chvíle v cizí zemi bez svojí sestry po boku. A taky potřeboval, aby si odpočinula.

„Dobrá, když už tam nepojedeš kvůli sobě, mysli diplomaticky. Jsi královna největšího obchodního partnera Amaranthu, byla jsi pozvána na korunovací a odmítáš se dostavit? Jak by to asi vypadalo?“

Morgane si povzdechla. Měl pravdu. Pokud po Amaranthu žádali pomoc, nemohla odmítnout pozvánku na tak významnou událost. A navíc... Byla to pro ni příležitost se konečně podívat do ciziny. Do země, o které od svých přátel slychala všemožná vyprávění a líčení tamější přírody a do které se nikdy nepodívala, protože žila v království uvězněném ve skále, navíc pod vládou neoblomného krále, který většinu převozníků zásob nebo jakýchkoli návštěvníků Východních zemí nechával popravit.

„Tak dobře. Promluvím s Reimdalem.“ S přísně zdviženou hlavou se už málem otočila na patách, když si všimla Gabrielova čiperného úšklebku.

„Co je?“

„Uvědomuješ si, že vůbec poprvé navštívíme *my* naše přátele, a ne *oni* nás?“ Vlastně to její mozek ještě nezpracoval. Nezpracoval, že může kamkoli na světě. Když odcházela ze salónu, rty se jí roztáhly do širokého úsměvu. Byla volná.

KAPITOLA 2

*Vlny stříkají, pěnění, bublají, do útesů třískají,
vody nekonečného moře tolik tajemství skrývají*

„Zvládnou to tady,“ ujišťoval ji Finn snad posté. „Musíš jet. Jako královna Viridianu i jako Edwenova přítelkyně.“ Morgane sice už měla sbalené věci, dokonce se i převlékla do vhodnějšího oděvu na plavbu po moři – volné černé košile zastrčené do přiléhavých hnědých kalhot, bohatě zdobeného limetkovo-zlatého kabátu a kožených vysokých bot, avšak neustále pochybovala o svém rozhodnutí a snažila se odjezd oddálit. Dokonce i když procházeli tunelem vedoucím k přístavu, neustále něco namítala a brblala Finnovi pod nos. Zbytek kdysi ohromné Skály, přibližně deset stop vysoká kamenná stěna obklopující její rozlohu, se na východě zapouštěla do hory, skrze kterou vedl tunel k útesům a moři. Cesta ven. Nikdy v tomto tunelu nebyla. Znaly jej jen strážce nejvěrnější králi a převozníci zboží. A teď v něm mohla chodit ona. Byla tak blízko moři, tak blízko rozlehlému světu kolem...

Předcházejícího dne kladla na srdce Reimdalovi vše, na co bylo třeba dávat pozor. Mohla odjet s čistým svědomím, neboť věděla, že nikdo by se o království nepostaral lépe než její učitel boje. Taky ho nesčetněkrát prosila, ať na Finna dává pozor jako na vlastního syna a nenechá ho udělat žádnou hloupost.

Sourozence k přístavu vyprovodili jen Finn, Reimdale a dva bývalí královi námořníci. Morgane z nich cítila, jak byli králi věrní. Viděla ty napjaté postoje, kamenné

výrazy, to, jak před ní uhýbali pohledem. Zabíla jejich krále. Ale také byla samotným králem vybrána jako jeho nástupce, a proto ji námořníci respektovali a nedovolili by si jí zkřivit ani vlas na hlavě. Nikoho podobnějšího a spřízněnějšího s králem by nenašli.

Kulatý tunel prohloubený horou se začal rozšiřovat. Blížili se k dennímu světlu na jeho konci. Morgane si představila, jaké to muselo být před pádem Skály, vyjít z tohoto tunelu. Opustit toto temné vězení a cítit čerstvý vzduch, hřejivý svit slunce...

Akorát že venku nebylo slunečno. Ve Vermilionských horách nebylo nikdy slunečno, pokud nešlo o kouzlo. Vyšli z tunelu a stáli na zarovnaném výstupku z hory. Morgane došla ke kraji a podívala se dolů. Desítky stop pod ní vlny bouřlivě třískaly do útesu, pěnily, bublaly, burácely a stříkaly všude kolem. Voda se odrážela od kamenů a v podobě miliónů blyštivých kapek se vracela do moře. *Moře*. Nemohla uvěřit, že ho vidí na vlastní oči. Vodu. Stála na samém okraji Šarlatových hor, na nejvýhodnějším cípu. Jediný krok a opustila by poprvé za život Viridian. Spustila by se ze srázu dolů, kde by jí kameny roztřískaly hlavu a vlny rozlámaly kosti.

Gabriel za ní zatajil dech z té nespoutané krásy. Slýchal o moři od svých přátel, o obrovské nekonečné nádrži se slanou vodou, ale něco takhle mocného si nepředstavoval.

„Je to...“ Nedokázal najít správná slova. „...úchvatné. A děsivé.“ Morgane mohla jen souhlasit. Lépe by to nepopsala. Byla tak zaujatá pohledem dolů k jisté smrti, že si nevšimla Reimdala stojícího vedle ní. Pohled upíral někam daleko za obzor, obočí přitom měl lehce zamračené, ale oči lesklé. Působil... dojatě? Ne, spíš... zlomeně. Také nikdy nevyšel z paláce. Za celých osmapadesát let

svého života. Celý ho promrhal zavřený v podzemní kobce, uzamčený spolu s tajemstvími a informacemi, které se nesměly dostat na povrch.

„Přemýšlel jsi někdy, že bys utekl?“ zašeptala královna opatrně a možná se i bála odpovědi. Nikdy si neuvědomila, jak nešťastný musel být. Její učitel se na ni nepodíval, když odpovídal.

„Neustále.“

Morgane se prudce nadechla nosem a narovнала se v zádech; význam těch slov ji zasáhl. Přemýšlel, že by utekl, bez ní. Že by ji opustil. Nedovedla si představit, že by bez něj přežila dětství. Nebo že by dospěla v člověka. Bez Reimdala by z ní král udělal své monstrum.

„Byla jen dvě období v mém životě, kdy jsem chtěl zůstat,“ pokračoval učitel po odmlce, jež královnu přiměla k domněnce, že už nepromluví. „Jedno bylo, když jsem se zamiloval.“ Morgane k němu překvapeně otočila tvář. Zprvu ji to zaskočilo, ale bylo samozřejmé, že se za ta léta musel zamilovat. „A další poté, co jsi poprvé přišla ke mně dolů. Od té chvíle jsem chtěl zůstat.“ To vyznání vyslovil tak pevně a jistě, že neměla slov. Do očí se jí začaly hrnout slzy.

„Víš, na tu chvíli nikdy nezapomenu,“ vyprávěl Reimdale, jeho oči se rozsvítily téměř dětskou radostí a láskou. „Zrovna jsem trénoval, když mi do mého skromného příbytku vběhly dvě malé děti. Muselo vám s Gabrielem být tak šest. Nikdy dříve jsem se s vámi nesetkal, král si to nepřál. Gabriel tě tahal za sukni a přesvědčoval tě, že musíte odejít. *‘Tohohle muže neznáme!’* opakoval,“ napodobil Gabrielův dětský hlásek a dojatě se rozesmál. „Myslím, že se mě dokonce bál, tvůj bratr měl z lidí strach už od malička. Pochopitelně, po tom všem, co si s vaším otcem zažil. Ale ty ses mě nebála. Přetahovala ses s bráškou a dohadovala se, že nemůžu být nebezpečný, když neumím

ani vyjít schody, že prý proč bych se tu jinak schovával.“ Opět se rozesmál a v koutcích očí mu vyhrkly slzy. „Ani nevím, jak jste mě našli. Každopádně dalšího dne jsi přišla znovu. Bez Gabriela. Stála jsi na posledním schodu, bradu povýšeně vzpřímenou po otcově vzoru, ale zároveň zvědavě vystrčenou dopředu. Ptala ses mě, co to dělám. Vysvětlil jsem ti, že trénuju obranu v boji, a řekl, ať jdeš pryč a už se nevracíš.

Nikam jsi nešla. Přistoupila jsi ke mně blíž a chtěla vědět víc. Podařilo se mi tě vyhnat snad až po hodině, co jsi tvrdohlavě okukovala všechno, co dělám, a neustále jsi mi pokládala otázky. Jenže další odpoledne jsi přišla znovu. A to další taky. A já už neměl sílu tě vyhánět. Na to jsem byl moc sobecký.“

Morgane zamrkala, aby zahnala slzy, a odvrátila od něj pohled. Bože, pořád byla příšerná v projevování emocí. Stále ji poháněla touha působit chladně, silně. Jenže když na sobě ze strany ucítila Reimdalův pohled, ta její hloupá citlivá část převážila, takže Morgane neodolala a zadívala se do jeho okrových očí. Do očí muže, jenž pro ni byl otcem, kterým král nedokázal být.

„Děkuju,“ promluvila.

„Za co?“

„Za to, žeš mi byl lepším otcem než můj vlastní.“

Reimdalův obličej roztál něhou, ale pak se polovičatě usmál.

„Neuvědomoval si, jaké štěstí má, víš,“ řekl, „že má takové děti. Že jich měl víc. Mnoho mužů by pro to, co měl, zabíjelo. Všichni jste si zasloužili něco lepšího.“

Morgane fyzicky cítila, jak se trhliny v jejím srdci prohlubují při zmínce o dalších králových dětech. O bratrech a sestrách, které nikdy nepoznala. Otočila se přes rameno na Gabriela, jednoho z mnoha sourozenců a zároveň jediného. Byl pro ni vším. Udělala by pro něj cokoli, postavila by se před něj jako štít, darovala mu svůj

dech, aby mohl dýchat on, protřpěla by věčnost, nechala se zostudit. Cokoli.

„Znal jsi je, že?“ dostala ze sebe přidušeně, hrdlo se jí při myšlenkách na tolik mrtvých sourozenců svíralo. „Znal jsi některé z nich.“

Reimdalův výraz povadl. V očích se mu zračila bolest, jako by je viděl před sebou.

„Kromě tebe a Gabriela jsem znal ještě tři z králových dětí. Princezna Zendalia, zavražděna ve spánku. Princezna Anastasia,“ odmlčel se a bolest v jeho očích se ještě prohloubila, „vyhoštěna a následně zabita v horách. A nejmladší z nich, princ Rowan. Otráven.“

„Umírali jeden za druhým, jako by byli jen figurkami v jeho hře.“ Morgane za to krále nenáviděla. „Záleželo mu na nich aspoň trochu? Copak necítil vůbec nic, když se na své děti podíval? Proč si vůbec pořizoval tolik dětí, když je nemiloval a všechny je nechal zemřít?“ Pochybovala, že to bylo kvůli uspokojení svých potřeb, na to král nebyl schopný náležitých pocitů. Žádných pocitů. Vždyť ani nebyl člověk.

„Každé království má prince nebo princeznu. Navíc, viridiánská šlechta zanikla už dávno. Bez nich by byli jen poddaní a král. Královny děti lidu dodávaly iluzi, že je tu aspoň něco správně, že nad nimi není pouze jeden absolutně vládnoucí král.“ Takže pro otce opravdu jeho děti nebyly ničím víc než figurkami v jeho zvrácené hře. I ona s Gabrielem byla jednou z těch figurek.

Chtěla slyšet více o tom, jak přesně vymizela bohatá vrstva, ale nestihla to, protože se hlasitě ozval jeden z námořníků: „Lod' čeká!“

„Dobře se o naše království postarej,“ věnovala Morgane Reimdalovi spiklenecký úšklebek. Zeširoka se usmál a uklonil se své královně. Vtom se z její druhé strany objevil Finn. Nechala si chvílku, aby si ho mohla v tichosti prohlédnout. Jak vyspěle vypadal, když pozorně pozoroval

přírodu, jak u toho ostřil svůj lovecký vycvičený zrak, jak vzpřímeně stál, navzdory ledabylému chování. Pokochala se jeho ostrým nosem, středně plnými rty, hezky tvarovaným obočím, a především ohnivými rozvrkočenými vlnitými vlasy, které tak moc milovala.

„V pořádku?“ probrala ho z hlubokého zamyšlení. Trhnul k ní hlavou a ona se tak mohla zadívat do jeho očí hnědozelené barvy. Připomínaly jí les, o kterém vždy snila.

„Já... jo,“ vypadlo z něj. „Však víš, bude mi chybět moje královna,“ zakřenil se žertovně, natáhl k ní ruku a pohladil ji po lícni kosti. Jeho prsty byly drsné, poznamenané neustálou prací s nástroji. Podržela si jeho ruku na tváři a políbila ho do dlaně.

„I když budu na druhé straně světa, budeš můj jediný kompas, Finne. Moje cesta domů.“

„Budu na tebe čekat. Kdykoliv se vrátíš domů, budu tam.“ *Protože ty jsi můj domov*, chtěla ho opravit, ale místo toho ho objala a zabořila tvář do jeho kabátu. Naposledy vdechla tu vůni bezpečí.

„Měli bychom jít,“ ozval se jeden z námořníků. Stál opodál a zdálo se, že za ním vede úzká kamenná stezka dolů. To bude trvat *hodně* dlouho, než sejdou k lodi.

Morgane Finna pustila a následovala dva námořníky a bratra ke stezce. Někdo do ní vykotal hrbolaté schody. Nechtěla si ani představit, kolik poddaných se tu nadřelo a pak bylo popraveno králem, aby se příliš nepovídalo o tom, co je venku.

Těsně před prvním schodem se královna zastavila a rozeběhla se zpátky k Finnovi. Doslova mu skočila do náruče, až je málem oba převrhla. Nechala si vteřinku, aby si ho ještě jednou prohlédla a vryla si každý kousek jeho obličeje do paměti, a pak vášnivě přitiskla rty na jeho.

Námořníci se pohoršeně odvrátili a vydali se ze schodů, Gabriel se usmál a odešel zrovna tak, aby jim dopřál soukromí.

Na Finna dolehla tíha nadcházejícího odloučení a strach, že se jí něco stane při cestě Krutým mořem. Prsty jí vyjel do vlasů a zabořil rty do jejích.

Vrať se celá.

Políbila ho zpátky.

Umím si poradit.

Pak se odtáhli, a aby se po něm Morgane zase nevrhla, tentokrát opravdu odešla za ostatními.

...

Cesta po stovkách schodů dolů po srázu trvala snad hodinu. Z myšlenky, že ty samé schody bude muset jednou vyjít zase nahoru, se jí zatočila hlava. A chudáci převozníci po nich nosili těžké jídlo, látky...

S rozbolavělými nohama sešla královna poslední schod. Gabriel na ni čekal pod schody, aby jí podal ruku. Vděčně se do něj zavěsila a k lodi postupovala přichycená za jeho rámě. Loď, jež na ně čekala zakotvená, byla ohromná a bytelná. Dřevo působilo dost silně na to, aby překonalo případné bouře a nárazy nestvůrných těl. Tmavě zelené plachty byly připraveny na to, až se do nich opře vítr.

Před lodí na sourozence na souši vyčkával vysoký svalnatý muž. Mohl být tak o dvacet až třicet let mladší než Reimdale, jeho dlouhý černý cop se leskl a kůži měl stále hladkou. Hluboce se sourozencům uklonil.

„Vaše Jasnosti,“ podíval se na Morgane mírumilovněma hnědými očima. Sklonil se, jako by jí chtěl políbit ruku, tak mu vyšla vstříc a natáhla před něj hubené prsty.

Stále z ní nespouštěl pohled a královnu napadlo, jaký vztah měl k jejímu otci, a jak tudíž viděl ji. Tvářil se až obdivně, ale mohla to být jen přetvářka.

„Jmenuji se Korbyn. Již patnáct let jsem v čele královských převozníků a kapitánem lodí. A současně také kormidelníkem vaší lodi.“ Patnáct let pracoval pro krále a uchovával vše, co viděl venku mimo palác, jako tajemství. Musel být králi opravdu věrný, jestliže ho král nechal naživu. Královnin pohled sjel k ošklivé jizvě, jež se Korbynovi táhla kolem krku, jako by se mu někdo pokusil podříznout hrdlo. *Možná si jeho mlčenlivost král zajistil jinak.*

„Je čest spatřit vás na vlastní oči, Vaše Výsosti.“ Nikdy dříve s ní nemluvil. Nepotuloval se po paláci mezi ostatními, na to znal příliš vzácné informace. Neustále přelouval z kontinentu na kontinent.

„Pojďte,“ napřáhl k ní ruku, aby se ho chytila, a pomohl jí vylézt po provizorních dřevěných schůdcích zachycených o okraj lodi, aby se mohli cestující dostat na palubu. Když byla královna bezpečně na lodi, podal ruku také princ Gabrielovi. Ještě předtím se mu uklonil. Námořníci za nimi vytáhli schody, odvázáli jistící lana a zvedli kotvu. Morgane se naklonila přes palubu, aby viděla, jak se vlny mísí a voda víří, jakmile námořníci s dalšími čtyřmi čekajícími na palubě loď odrazili. Pak už se námořníci rozutekli a starali se o plachty, lana a další věci, kterým Morgane vůbec nerozuměla. Korbyn se s úklonou odebral ke kormidlu, dopřál dvojčatům soukromí při jejich prvních chvílích na moři a vůbec poprvé pryč z Vermilionských hor.

Královna popadla bratra za paži a doslova ho dotáhla na před lodí, odkud měli nejlepší výhled. Před nimi se rozprostíralo nekonečné moře, vlny skrývající tolik tajemství. A někde za obzorem na ně čekal budoucí král

Edwen spolu se slunnými plážemi a blyštivým palácem Amaranthu. Pořád nemohli uvěřit, že je to skutečné, že se jim to jen nezdá.

„Gabrieli,“ oslovila bratra s uvědomělým pohledem na temně modré vlny, „jsme venku.“ Nic víc nebylo třeba říkat.

„Jo,“ vydechl Gabriel s neskrývaným úžasem, „jo, to jsme.“ Oba se na sebe ve stejnou chvíli podívali. Totožné oči jim jiskřily téměř dětskou radostí. A pak oba propukli ve smích. Morganino kontrolované tiché, avšak skutečné chichotání se mísilo s bratrovým výrazným hřejivým.

„Jsme venku,“ zopakoval s úžasem v hlase a položil paži sestře kolem ramen. Opřela se o něj a on jí vtiskl polibek do vlasů. Takhle v objetí tam stáli ještě dlouhou dobu, slaný vítr jim čechral vlasy a občasná sprška drobných kapiček jim osvěžila obličej. Všechno by bylo naprosto dokonalé, kdyby Morgane necítila Korbynův pohled, jak se jí zabodává do zad.

...

Oblohu zataáhla ocelová mračna, prudký vítr foukal do mohutných plachet. Morgane se po chvíli plavby odhodlala zajít za kapitánem a promluvit s ním, zjistit, jaký k ní skutečně zaujímá postoj, co věděl o králi...

„Jak to vypadá? Na jak dlouho cestu vidíte?“ zeptala se ho, když se s přísně zdviženou bradou postavila po jeho boku. Po očku ji přelétl pohledem od hlavy k patě.

„Vítr vane v náš prospěch. Za čtyři dny bychom měli dorazit.“

„Musel jste tudy plout už mnohokrát.“

„Tolikrát, že už to léta nepočítám.“

„A přesto jsem vás za celá ta léta nikdy neviděla.“

Chvíli mlčel. „Král nemohl dopustit, abych se k vám přiblížil. Nikdy mě nenechal vkročit do paláce. Když jsem

mu jednou potřeboval sdělit něco důležitého a vstoupil jsem do paláce, udělal mi tohle.“ Roztáhl si límec košile, aby byla jeho jizva vidět pořádně, přičemž odhalil kousek svalnaté hrudi. Morgane se snažila dělat, že se jí jeho zranění nijak nedotklo, jen na něj chladně pohlédla. Načapala ho tak, jak si ji se zálibou prohlíží. Nebylo se čemu divit, Morgane byla nádherná žena s mocnou aurou kolem sebe, a právě ta nedotknutelnost přitahovala tolik mužů. Možná našla v Korbynově tváři i známky překvapení. Jako by nečekal, že by králova dcera mohla být tak krásná, přestože se to o ní vyprávělo na každém rohu.

„Viděl jste někdy v těchto vodách monstrum, Korbyne, nebo jsou to jen povídačky?“ změnila téma a zvedla u toho vyzývavě obočí. Kapitánovy koutky se roztáhly do úsměvu.

„Monster jsem tu viděl více než dost, Vaše Výsosti.“ Z jeho tónu ji zamrazilo. Jako by z toho měl zvrácenou radost. Královna se od něj radši odvrátila a odkráčela pryč. Zastavila se u okraje lodi a opřela se o studené dřevo. Pátravý pohled upírala do temných vln. A přísahala by, že se v nich pohnulo ohromné tělo pokryté šupinami.

KAPITOLA 3

*Místo kamene věže paláce neznámý poznává,
na látce jeho oblečení popel minulosti ulpívá*

Muž utíkal Vermilionskými horami. Bořil nohy do prohnílé hlíny, z níž po dopadech jeho bot vylézali brouci ze svých skrýší. Cestou potkal několik zvířecích mršin – srnek a zajíců rozdrásaných na cáry, nad většinou už bzučely roje much. Viděl před sebou brány viridiánského království, deset stop vysokou kamennou stěnu jako pozůstatek Skály. Bylo zvláštní moci z lesa vidět ostré věže paláce. Dříve by odsud člověk neviděl nic než nedobytný kámen.

Cizinec postupoval blíže ke vstupu do království, dokázal už rozeznat drobné vzdálené postavy lidí. Postávaly před branami, jako by na něco číhaly, ale neměly na sobě uniformy královské stráže. Neznámý se ujistil, že odrbaný špinavý plášť s kapucí, který přes sebe přehodil, zakrývá každý kousek jeho těla, především obličej. A pak vykročil směrem k postávajícím mužům s obnaženými obyčejnými rukama (jako důkaz, že je jen člověk) nad hlavou. Lovci ho zahlédli, když byl na padesát kroků od nich. Jeden z nich se k němu rozběhl rychleji než ostatní. Na hlavě mu zářila kštice zrzavých vlasů, a když se cizinci podíval do obličeje, spatřil velmi mladého muže, skoro chlapce. Avšak pohled jeho oříškových očí a podivné ostražitě napětí ve tváři svědčily o jeho vyspělosti, o tom, že pokud vůbec někdy nějaké dětství měl, pak ho už dávno nechal za sebou a místo toho prožil spoustu těžkých situací, které z něj udělaly moudřejšího člověka.

„Pane, jak jste se sem dostal? Není vám nic? Kdo jste?“ vyptával se ho ten zrzek a pokusil se mu nahlédnout pod kápi, ale cizinec uhnul.

„Vezměte mě za králem,“ zaškemral, „chci mluvit s králem a s nikým jiným.“

Zrzek na něj na moment jen zaraženě civěl.

„Král je mrtvý,“ vypadlo z něj nakonec.

Král je mrtvý. Tak přece jenom to byla pravda. Doufal, že se mu dostane přesně této odpovědi.

„Tak za kýmkoliv, kdo tu vládne,“ prosil neznámý dál. Vtom už k nim doběhli další dva lovci.

„Kdo je to?“ zeptal se jeden z nich.

„To nechce říct,“ odpověděl zrzek.

„Jak *nechce říct*? Ať sundá tu kápi –“ Pokusil se cizinci kápi strhnout z hlavy, ale zrzek ho prudce zadržel.

„Nech ho, Cormacu. Chce vzít na audienci do trůnního sálu, jinak nepromluví.“

„Tak ho přinutíme promluvit.“

„Nebudeme používat násilí.“

„Ale –“

„Ne,“ utnul ho zrzek rázně. „Nikdo mu neublíží, už tak vypadá mizerně. Vezmeme ho dovnitř a necháme s ním několik stráží, ať ho pro jistotu hlídají.“ Zahalený tiše následoval zrzka s dalším mužem k bráně, ostatní kráčeli za neznámým, aby na něj viděli.

„Odkud se tady vůbec vzal?“ šeptal ten před ním.

„To zjistíme,“ odvětil zrzek a zpomalil, aby srovnal krok s cizincem.

„Můžete jít? Nepotřebujete pomoc?“ staral se o něj a napřáhl k němu paži, jako by ho chtěl podepřít, ale neznámý před ním uhnul; nechtěl, aby se ho někdo dotýkal.

„Omlouvám se,“ odtáhl se zrzek provinile. Zbytek cesty do paláce na něj nepromluvil, neboť věděl, že by se mu nedostalo odpovědi.

Reimdale zrovna kladl mladému páru poddaných na srdce, aby do odvolání netrávili romantické večery v lese. Načapal je, jak se snaží protáhnout branami, a ztrestal je za to zametáním nádvoří, aby si zákaz dobře zapamatovali. Jejich bezpečí bylo prioritou, přestože se na něj budou vztekat. Vždy věděl, jak trestat neposlušnou mládež a zároveň jí neublížit, na rozdíl od krále.

„Pane!“ zavolal na něj mužský hlas. Otočil se a všiml si nejvyššího královského lovce, jak se prodírá davem směrem k němu. Vyšel mu naproti.

„Co se děje?“

„Před chvílí jsme v lese potkali muže, *živého* muže. Našel si cestu až sem.“

Reimdalovi se na čele objevily znepokojené vrásky.

„To je zvláštní. Je nepravděpodobné, že osamělý člověk přežije být jeden den v horách. Kde se tu vzal?“

Finn zavrtěl hlavou. „To nám nechťel říct. Trval na tom, že chce mluvit s kýmkoliv, kdo tu vládne. Ze začátku si snad i myslel, že je král stále naživu. Odmítl nám ukázat obličej.“

Teď už se Reimdale opravdu mračil.

„Strážce ho hlídají v trůnním sále, čeká na vás,“ dodal Finn.

„Dobrá,“ odpověděl učitel váhavě, „hned tam jdu.“ Kývl na Finna a prošel kolem něj. Vůbec z toho neměl dobrý pocit. Kde se v horách vzal člověk? A proč chtěl mluvit s králem? Znal ho snad? Reimdale však teď zastával funkci správce a musel ji plnit se vším všudy. Včetně přijímání podivných lidí v sále.

Trůnní sál hlídali dva strážníci, aby neznámý muž neutekl ani v případě, že by proklouzl těm dvěma, které mu přidělil Finn. Oba se Reimdalovi uklonili, otevřeli mu dveře

a on vešel dovnitř. Pak je za ním hned zavřeli. Reimdale se rozhlédl po místnosti. Pár kroků před ním ležel na narůžovělém mramorové podlaze špinavý hrubý plášť s kapucí, ledabyly odhozený. Ale žádný člověk v něm oblečený nebyl. Reimdale však moc dobře cítil přítomnost někoho cizího v místnosti. Strážce, jež měly za úkol neznámého hlídat, nehybně stáli kousek od dveří, postoje vzpřímené a výrazy téměř užaslé. Proč nic nedělali? Kam nechali toho cizince jít?

Reimdale se nervózně ohlédl. Dále po červeném pruhu koberce, dále pod stupínek trůnu až na samotný trůn. A pak ztuhl. Obličej mu naprosto zkameněl, svaly vypověděly činnost. Nebyl schopný se pohnout. Snad se mu to jen zdálo, nebo se dočista zbláznil. Na trůnu seděl muž. Oblečení, které před lovci schovával pod ošklivým pláštěm, bylo ušpiněné od čehosi černého – uhlí, nebo... *popela*? Nohy měl přehozené přes područku a nezaújatě si zkoumal nehty, než se Reimdalovi podíval do očí. Jejich pohledy se setkaly.

„To není možné,“ vydechl Reimdale, na nic jiného se nezmohl. Viděl tohohle muže umřít...

Muž na trůně se na něj usmál.

„Zdravím tě, drahý Reimdale. To je mi ale překvapení.“ Jeho hlas zněl stále stejně. Jeho grimasy byly stejné.

Zbláznil se, opravdu se zbláznil! Reimdale se neodvážil ani mrknout, neboť se bál, že pokud zavře a následně otevře oči, muž na trůně bude pryč. A tak z něj nespouštěl pohled a to jediné, co ze sebe dokázal dostat, bylo jedno slovo. Jméno. Jen to jméno.

„Rowane...”

KAPITOLA 4

*Blížící se smrt divoká bouře značí,
ve tvářích strach a hrůza se zračí*

Oblohu zakrývala tmavá oblaka, vítr se silně zvedal, moře bouřilo více než doposud. Korbyn znepokojeně sledoval vlny, jako by čekal nebezpečí. Jako by bouřka znamenala taky příchod něčeho dalšího...

Královna s bratrem pozorovala hladinu a byla podivně zamlklá. Pořád si nebyla jistá svým rozhodnutím opustit království, přestože ji všichni ujišťovali, že kdyby zůstala, nepomohla by tím vztahům s Amaranthem, od kterého bude dost možná potřebovat pomoc...

„Měla jsem zůstat,“ promluvila potichu. Gabriel se držel, aby si nahlas nepovzdech. Kolikrát jí to ještě bude vysvětlovat?

„Ne, neměla. Korunovace nového krále je důležitá událost, proto je potřeba, abys tam byla.“ Radši nezačínal s tím, jak moc si zaslouží odpočinek, jak moc *on sám* potřebuje, aby konečně vypadla z toho temného, hrůzami protkaného království, aby konečně spatřila veselý svit slunce.

„Naši poddaní jsou důležitější,“ namítla.

„Ne, ty jsi důležitější,“ vyhrkl hlasitěji a s mnohem větší jistotou, než by od sebe sám čekal, „pro mě. Pro mě není nikdo ani nic důležitější.“ *A já potřebuju, abys utekla od všeho, co představoval náš otec, který tě týral a navždy zanechal trhliny v tvém nitru.*

Morgane překvapeně zamrkala. Tím gestem zároveň zakryla slzy, které se jí řinuly do očí.

„A co Gwen?“ napadlo ji. Gabriel se poslední dobou k jejich vztahu příliš nevyjadřoval, ale věděla, že pokaždé, když ho viděla se odněkud vrátit s rozhozeným výrazem a jakousi žalostnou únavou, vracel se od ní.

„Kdyby sis musel vybrat...“

„Vybral bych si tebe,“ odpověděl okamžitě, bez zaváhání. „Vždycky bych si vybral tebe.“

Morgane k němu otočila hlavu a on uviděl její tvář plnou úžasu. Nezmohla se na nic než na něj jen zírat, do jeho milých očí, hřejivé tváře, hustých pocuchaných vlnek. Nevěděla, co na to říct. Protože i když ho milovala více než cokoli na světě, nemohla si být jistá, zda by nehlala, pokud by mu řekla to samé. Nemohla zaručit, že by si nevybrala Finna. A právě proto se cítila jako příšerná sestra, nehodná tak úžasného bratra. Protože ať ho milovala vším, co měla, nikdy to nebylo dost. Nebylo to tolik, kolik by si zasloužil. A ona si mezi nimi nechtěla vybírat, oba pro ni byli vším. Jenže poslední dobou zjišťovala, že možná každý z nich patří někam jinam, a ona nemůže zůstat s oběma. Finna si nedokázala představit jako svého manžela – krále s diplomatickými hodnotami a výchovou princezen a princů. Stejně tak si nedokázala představit Gabriela ve Finnově vesnici, jak si hraje se svými zrzavými synovci a neteřemi.

„Navíc,“ pokračoval princ, „s Gwen nám to teď moc neklape.“ To ji nepopsatelně mrzelo. Její bratr si zasloužil někoho, kdo by neváhal a vybral si jeho, vždycky. A ona si myslela, že by tím někým mohla jednou být Gwen, ale... Očividně ne.

„Jak to?“ Její bratr se roztomile zamračil do vln. Důvody byly hned dva. Jeden z nich sám neuměl popsat, pramenil odněkud z jeho nitra. Cítil se, jako by ve skutečnosti chtěl něco jiného nebo někoho jiného, jen jeho

srdce ještě nevědělo, co nebo kdo to má být. Zkrátka už s Gwen necítil to, co by měl.

„Myslím, že... Myslím, že to prostě nikdy nemůže fungovat. Dva lidi z tak odlišných vrstev.“ Dlouho mu nedošlo, jak moc touhle narážkou mohl ublížit sestře.

„Teda, já – tak jsem to nemyslel.“

„To je jedno, nech to být,“ odbyla ho královna, jako by se jí to nijak nedotklo. Avšak ostrý ostěn v jejím hlase mu prozradil, že se jí to naopak *velmi* dotklo.

Všemožně se to snažil napravit: „Morgane, ty a Finn, to je něco jiného...”

V čem to bylo jiné? Tu otázku už mu nestihla položit, pouze jí proběhla hlavou, než se loď divoce otřásla, až cestující ztratili rovnováhu. Morgane spadla několik kroků od bratra a zastavila se o okraj lodi, stejně tak Gabriel se přikrčil do podřepu, aby se mohl dlaní opřít o zem. Korbyn stojící opodál se zapotácel a bolestivě narazil bokem do kormidla. Jeho zaskučení slyšela celá posádka, kterou náraz také povalil jako figurky na bitevním plánu.

„Co to bylo?“ ozval se napjatým hlasem Gabriel, přestože odpověď dávno znal. Loď se znovu otřásla. Gabriel se narovnal a vykročil blíže k sestře, ale v tu chvíli na palubu ve změti třísek dopadla ohromná slizká nazelenalá končetina. Strefila se jen několik palců vedle princovy boty, stačil jen kousíček a nestvůrná končetina by na třísky rozdrtila i kosti v jeho noze. Gabriela ten náraz srazil na zem stejně jako jeho sestru. Dlouhý slizký ocas se posunul blíže ke královně, když vtom se do něj zaryly hned dva šípy. Námořníci po nestvůře stříleli z kuší. Nebo aspoň po té části, která se jim zjevila. Proboha, tahle ohromná smrtící věc byla pouhým zlomkem celého tvora! Gabrielovi se při té myšlence stáhly vnitřnosti strachem. Co víc, příšera ani nezaregistrovala šípy zabodnuté v končetině a napřáhla ji do vzduchu, jako by se rozmachovala k úderu...

Gabrielovi došlo, že ten úder míří přímo na jeho sestru. Královna už se sice zvedala na nohy, ale monstrum bylo příliš rychlé... Gabriel nevěděl, co se stalo. V jednu chvíli se ocas chystal rozdrtit jeho sestru, v tu druhou se přestál hýbat. Zastavil se. Něco ho zastavilo. Gabriel otevřel oči. Zamrkal. Poslední vteřiny si vůbec neuvědomoval, ale... Už nestál několik kroků od Morgane. Stál příkře-ný nad ní. Skláněl se nad její hlavou a tvořil živou zábranu. Na poslední chvíli se před ni totiž bezmyšlenkovitě vrhnul. Nevěděl, co ho to popadlo. I kdyby se před sestru postavil, tíha tvorova ocasu by je rozdrtila oba. Ale něco uvnitř něj ho hnalo vpřed. Něco v jeho nitru ho přimělo vběhnout do středu téměř jisté smrti.

Princ se podíval na svou sestru. Ta na něj třesla oči, jako by spatřila někoho mrtvého. Rozhlédl se po posádce. Všichni včetně kapitána zírali na prince se směsicí naprostého šoku a úžasu. A ještě něco se zalesklo v jejich očích, něco temného. Strach.

Nakonec se otočil k ocasu nestvůry, který se zastavil pár palců od jeho hlavy. Ne, nezastavil se sám. Nad princem se linula stěna ze zářivé černi. Podobala se kouzlům čarodějek, mocným výbojům a nehmotným vláknům, akorát tohle... Tohle bylo něco zvráceného, něco špatného, co by nemělo existovat. Gabriel si s hrůzou uvědomil, že křečovitě natahuje ruce před sebe. A když je spustil podél těla, stěna se rozprskla a vyvolala takovou sílu a tlak, že končetina nestvůry spadla zpět pod hladinu. Její tíha vychrstla několik kapek na palubu a pocákala prince oblečení, ale už se znovu nevynořila.

Nikdo se neodvážil promluvit. Gabriel se obrátil zpět na svou sestru a upřel pohled do jejích očí – jeho očí, li-metkově zelených s neobvyklým zlatým práškem, který

zdědili po své matce, poloviční čarodějce. Jeho sestra byla zčásti čarodějka, počata k tomu, aby naplnila Dohodu mezi jejich otcem králem a královnou čarodějnic Namaah. Aby se stala královnou Viridianu, královnou s čarodějnickou krví, a napomohla tak čarodějkám ke svobodě. On byl jen neplánovaným dvojčetem. Jakožto muž nebyl čarodějnicí a nesplňoval podmínky Dohody. Muži nemohli být čarodějkami. A přesto... Kromě něj další čtyři páry očí viděly, jak zastavil nesrovnatelně silnější monstrum, než byl on sám. Všichni viděli, že ta kouzelná stěna vyšla z něj.

„Vaše Výsosti,“ vydal ze sebe těžce Korbyn. „Co... co jste zač?“

...

Co jste zač? Mluvil o něm jako o nějakém zvířeti, jako o nějakém monstře. Jedinou útěchou mu byl Morganin pohled, ve kterém nenašel nic než překvapení. Nevypřichala z něj ani špetka sourozenecké lásky. Jen tam stál a zíral na ni, neschopný podívat se jinam. Nechtěl vidět výrazy ostatních. Nechtěl vidět opovržení ani strach. Dokonce nechtěl vidět ani úžas, či dokonce obdiv. Chtěl být normální a chtěl, aby se na něj taky tak všichni dívali. Jako jeho sestra.

Morgane pochopila, že Gabriel naprostým šokem nepromluví, tak se odhodlala k řeči jako první: „Je to můj bratr. A je to váš princ. Tak co kdybyste na něj přestali přihloupě zírat a radši se věnovali řízení lodi?“ Královnin ledový tón všechny přiměl vrátit se na své pozice. Vzala bratra za ruku – za ruku, ze které před malou chvílí vystřelila jasná temnota, a odtáhla ho do většího soukromí. Gabrielovi se z nějakého důvodu ulevilo, že se ho nebála dotknout.

„Co jsi... Jak jsi to udělal?“ zeptala se ho nejistě. Sama nevěděla, co na to říct, aby ho příliš neodstrašila. Aby na něj netlačila. Gabriel upíral pohled do její tváře a přehrával si ten moment v hlavě pořád a pořád dokola. Jak skočil před královnu. Jak se mu hrůzou stáhlo hrdlo při myšlence, že by se jí něco stalo. Jak se nesoustředil na nic – *na nic* – než na to, aby byla v pořádku, a prosil o to cokoliv, co je střežilo z nebes, zda-li něco takového existovalo. Jak ustrašeně zavřel oči. Jak máchl rukama před sebe v ubohém obranném gestu. A jak oči opět otevřel a uviděl, co udělal.

„Já... já nevím. Myslel jsem jen na to, abys... Jen na to, abys byla v pořádku. Viděl jsem jen černo. Konec. Blížící se smrt. A nedokázal jsem to dopustit.“ Nelibě si prohlížel svoje ruce, jako by byly cizí.

„Jak je to možné?“ vydechl najednou. „Já vím, že v sobě máme krev čarodějek, ale jsme Míšenci, k tomu pouze čtvrtční, jsme nehodnotná špína mezi čarodějkami. Jsme skoro obyčejní lidé, říkala jsi přece, že čtvrtční čarodějky nemají žádné schopnosti.“

„Tak mi to řekla Sibelle,“ odvětila královna. *Sibelle*, současná královna Vermilionských čarodějnic a pro Morgane také něco podobného přítelkyni. Další důvod, proč si s ní Morgane musí promluvit. Kdysi jí vysvětlila, že se čtvrtční čarodějky nijak neliší od obyčejných lidí. Až na některé drobnosti, které jim mohou mezi lidmi dělat problémy. Například nadpřirozená barva očí. Nebezpečná krása.

„Navíc,“ dodala Morgane, „jsi muž. Muži nejsou čarodějky. Nikdy.“ Gabriel se zamyslel. Vzpomněl si na svého krutého otce. Na jeho nesmrtelnost. Na jizvy po jeho těle způsobené magií, jež ho pomalu doslova trhala na kusy. Na jeho kamenné srdce. Na tlak, který ve vzduchu cítil, když se král postavil proti Sibelle.

„Myslíš...“ napadlo Gabriela, a ať ho ta myšlenka dělala sebevíc, musel ji svěřit sestře. „Myslíš, že to má něco společného s otcem? Když jsme se narodili, když nás... *měl*. Tou dobou už byl dávno poškozený magií čarodějek. Nebyl... Nebyl normální člověk. Co když nějakým způsobem něco z toho přenesl na nás? Co když jsme něco nenormálního zdědili po něm?“ Otázkou bylo, co přesně to mělo být. Zdědil po svém znetvořeném otci bez srdce a duše schopnosti, nebo zkaženost? Co když byl stejně prohnitý jako on? Co když jeho srdce jednou taky zkamení? Co když se i z něj stane monstrum? Nebyl celý život příliš čistý navzdory tomu, kým byl počat a vychován? Zatímco na Morgane se otcovy otisky podepsaly, navždy ji poznamenaly a zanechaly v ní něco temného a chladného, Gabriel jako by ani nebyl jeho syn. Byla tohle cena, kterou musel za svou krev zaplatit?

...

Následující tři dny plavby proběhly bez dalších problémů. Druhého dne je zastihla bouřka, ale nenapáchala žádné škody. Cesta šla hladce a rychle a zbývalo už jen pár hodin na pobřeží. Kapitán Korbyn dvojčatům vysvětlil, že v případě menších ojedinělých lodí nehrozí smrtelné nebezpečí tolik jako v případě, že by lodí plulo více najednou či v případě obrovských plavidel se zásobami. K tomu, kolikrát se ve zdejších vodách s monstry setkal a kolik mužů za léta své práce ztratil, se prozatím nevyjádřil.

Gabriel se po celé dny utápěl ve svých teoriích. Pokusil se opět něco vykouzlit, zjistit, co to v něm vlastně dřímá, a poznat to, ale nic z něj nevyšlo. Ani třpytka. Někdy měl pocit, že celá ta nehoda s nestvůrou byla jen sen. Že ve skutečnosti žádnou stěnu nevykouzlil. Ostatní se tak

taky chovali. Nikdo z námořníků o tom incidentu jedinkrát nepromluvil, už jen kvůli děsivě chladnému výrazu královny.

Morgane vystoupila za kapitánem ke kormidlu. Postavila se jen kousek od něj, dost blízko na to, aby ho vyvedla z míry svou přítomností, div se nezačal potit.

„Jak dlouho ještě?“ zeptala se ho, ale nepodívala se na něj. Využil toho a prohlédl si její tvář, krásnou a ostrou jako úlomek ledu. Její rádoby přísný tón ho přiměl se usmát. Otočila se na něj a div ho nezabila pohledem, když si všimla, že se culí jako pitomec. Než mu však stihla vyhubovat, odpověděl:

„Pevnina.“

„Co prosím?“

„Pevnina. Vidím pevninu.“ A opravdu. Morgane zamžourala před sebe a spatřila tenkou tmavou čáru – vzdálenou souš.

„Tak čtyři až pět hodin,“ odhadl Korbyn. Královna nenápadně sjela očima k jizvě na jeho hrdle. Živě si dokázala představit svého otce, jak kapitánovi vlastníma rukama zarývá nůž do masa, jak z něj u toho nespouští zdravé oko, a jak se v tom slepém bílém odráží rudá krev stékající po Korbynově hrdle. S neživou pomalostí z něj pohled spustila a s prázdným výrazem odkráčela k přídi lodi za svým bratrem, aby společně mohli prožít okamžiky, kdy se budou blížit k neznámé pevnině. Nejen do jiné země, ale i na jiný světadíl. Ven z království, ve kterém byli celý život věznění.

Její bratr upíral nečitelný pohled na obzor. Nad něčím hluboce přemýšlel a znepokojovalo ho to, poznala to podle zamračené vrásky, jež se mu objevila mezi obočím.

„Nad čím přemýšlíš?“ postavila se vedle něj. Na chvíli se zdráhal jí to říct, ale nakonec se tomu přestal bránit.

„Jen mě napadlo... že naši sourozenci...“ Morgane se napřímila a zkameněla ve tváři. Byla to její forma obrany před emocemi, Gabriela však nechala mluvit dál.

„...nikdy nespátřili slunce. Všichni zemřeli uvnitř Skály, neměli tu možnost jako my. Zasloužili si taky spatřit nebe, aspoň jednou.“

„To nemůžeš vědět.“

„Cože?“

„Nemůžeš to vědět,“ opáčila Morgane, „neznal jsi je. Nevíš, co to bylo za lidi.“

Lhala tím sama sobě, ale nemělo cenu se trápit kvůli lidem, které nikdy nepoznala. A nikdy nepozná. Nezáleží na tom, co jim bylo odepřeno. Nikdo ani nic už to nezmění.

„Možná máš pravdu,“ uznal k jejímu překvapení Gabriel. „Ale možná že právě *proto* by se o nich mělo mluvit. Právě proto, že na ně svět zapomněl, vlastně je ani neměl šanci poznat, bychom na ně neměli zapomenout my.“

Jak nad tím tak přemýšlela, úplně ztratila pojem o tom, kde jsou. Nesledovala horizont, kde se rýsovaly rozpoznatelné tvary, obrys obrovského paláce s dlouhými ostrými špicemi či les zdravě zelených palem lemující pobřeží. Nebo bílý písek omývaný čistě modrým mořem. Tohle, *tohle* byl svět, jaký si představovala. Barevný. Živý. Svět, o němž jí vyprávěli její přátelé. Rhia. Ed. Valerian. Jejich domov. Amaranth byl na dosah.

KAPITOLA 5

*Tělo v moři i tělo na šibenici s očima známýma,
současnost se mísí s historií, chlad jej objímá*

Reimdale zíral na muže před sebou, neschopný slova. Vypadal úplně stejně, jak si ho pamatoval. Stejně ostré nemilosrdné rysy. Stejná tajemná krása. Stejný potměšilý úsměv. Vlastně... Jak si ho tak učitel boje prohlížel, na chvíli měl pocit, že se dívá na krále v jeho mladších letech. Rowan jako by otci z oka vypadl, když si odmyslel děsivé jizvy, mrtvolně našedlou kůži a slepé oko. Třeba jejich rovné výrazné nosy byly naprosto identické. Stejně tak se tmavě hnědá barva králova zdravého oka odrážela v princových očích. Avšak zatímco králův pohled býval dokonale prázdný a tvrdý, ten Rowanův působil, jako by ho celý svět neuvěřitelně bavil.

„To je mi ale milé setkání, po těch letech, drahý Reimdale,“ promluvil protáhle se slyšitelnou ironií v hlase. Reimdale při tom oslovení – oslovení, které používal král – stiskl zuby k sobě pod semknutými rty. Šok z neuvěřitelného se v tu ránu změnil na ledový odměřený klid. Když znovu uslyšel jeho hlas... Zevnitř ho objal podivný chlad. Nedovolil si promluvit, poněvadž sám nevěděl, zda by z něj vyšel zlomený nárek, nebo nepřátelská slova.

Podíval se na strážce stojící opodál. Nijak nezakročili, neudělali nic, čím by ho potrestali za jeho troufalost, dokonce ho nechali sednout si na trůn, na *Morganin* trůn. Reimdale si všiml, že jeden ze strážníků je v postarším věku, dostatečně letitý na to, aby si prince Rowana pamatoval,

možná i ten druhý ho zažil. Znepokojilo ho, jaký mají z bývalého korunního prince respekt. Nedovolili si ho zastavit, protože kdysi pro ně byl nejstarším královým potomkem.

„Nechte nás o samotě,“ přikázal jim Reimdale ochraptěle. Potřeboval si s Rowanem promluvit mezi čtyřma očima, o příliš osobních věcech na to, aby je někdo poslouchal. „A nikomu neříkejte, co jste viděli. Není na vás sdělit to lidu.“ Nestál o povyk a chaos mezi poddanými. On sám nerozuměl, jak je to možné...

Stráže ihned opustily místnost a zavřely za sebou dveře. Princ Rowan se pohodlněji uvelebil na trůnu a sjel učitele od hlavy k patě líným pohledem. Pak jím ulpěl přímo do Reimdalových okrových očí.

„Vypadáš dobře. Upřímně jsem nečekal, že tě tu uvidím, myslel jsem, že už jsi mrtvý.“

„To pro tebe musí být zklamání.“ Ta slova vyšla z Reimdalových úst, než je stihl zastavit. K vlastnímu překvapení se mu přitom na tváři objevil škádlivý úsměv. Zato Rowanova tvář zvažněla.

„Ne, to vskutku ne. Je příjemné vidět známý obličej. Po těch letech.“

Učitele bodlo u srdce. Jak se na něj princ díval s tváří téměř nepatrně staženou smutkem a lítostí, vrátil se Reimdale myšlenkami do dávné minulosti. Do let, kdy Rowana plácal po rameni po zdařeném výkonu na tréninku v souboji. Do časů, kdy spolu sedávali u krbu a povídali si za praskání ohně.

„Jak... Jak je to možné? Zemřel jsi,“ vydechl Reimdale slabě a málem přitom klesl na kolena. Nikdy nezapomene na tu osudnou chvíli, kdy za ním do podzemního příbytku vtrhla Helene se srdcervoucím pláčem a oznámila mu princovu smrt. Kdy mu s hlasitým vzlykáním oznamovala, že král už nechal sebrat jeho tělo a hodí ho do moře,

tak jako se to dělalo se všemi mrtvolami. Nemohla se s ním rozloučit. Nemohla ho ještě naposledy spatřit.

Rowan spustil nohy z područky a postavil je na zem. Narovnal svůj postoj a pak se předklonil, jako by Reimdaloovi svěřoval něco tajného. „Nikdy jsem nezemřel. Ale potřeboval jsem, aby si to všichni mysleli. Aby si to myslel otec.“ Při zmínce o otci se v jeho očích zalesklo něco, co Reimdale nedokázal rozpoznat.

„To se ti povedlo víc než bravurně. Jen nechápu *jak*.“

„Sehrál jsem otravu z pití. Pravdu jsem řekl jen jednomu jedinému člověku v tomhle království, a právě ten někdo mi pomohl utéct do hor.“

„Kdo?“

„Svěřil jsem svůj plán služebné Sloane.“

Reimdale se napjal v ramenech. Moc dobře si Sloane pamatoval. Pamatoval si, jak její mrtvé tělo zvadle viselo na šibenici, spolu se dvěma dalšími. Uvědoměním mu ztuhla krev v žilách. To ne, to by přece neudělal...

„Byla popravena za vraždu prince, hned následující ráno. Tys to na ni *shodil*?“

„Se Sloane jsme si byli vždycky blízcí. Věřil jsem jí. Ale ne dost na to, aby mohla pochodovat po paláci, když znala pravdu. Takže ano, bez její oběti by celá ta nehoda nebyla uvěřitelná. Král to musel vyšetřovat, ať už mu na mě záleželo sebemíň. Jak by vypadal v očích lidu, kdyby se nijak nezabýval vraždou syna?“

Reimdale člověka před sebou nepoznával. Znechuceně udělal krok vzad. Ano, princ býval vždycky mazaný, chytrý, neposlušný a lehce povrchní. Ale ten kluk, kterého znával, by rozhodně nenechal zemřít nevinného člověka pro svou potřebu. Nenechal by zemřít nikoho.

„Král tvoje tělo nenechal hodit do moře. Ve skutečnosti ho nikdy neviděl. A hádám, že ti dva strážníci, kteří byli popraveni ve stejný den co Sloane, měli být těmi, kdo

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Trhliny v kameni***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.